

[Justitsministeren.]

i betragtning. Det bliver et kors, som adoptivforældrene må bære, ganske som de måtte gøre det overfor deres naturlige barn.

Til det ærede medlem frk. Anna Westergaard behøver jeg næppe at gøre mange bemærkninger. Jeg håber, at vi, når vi i udvalget får set på, hvad der ligger bagved, skal kunne blive enige om en fornøftig og forsvarlig løsning af spørgsmålet, og jeg har også det håb, at vi vil kunne bevare et sådant indhold i lovforslaget, at vi på dette område kan bevare overensstemmelse mellem de tre nordiske landes lovgivninger.

Elmquist: Der er ikke noget at sige til, at den højtærede minister giver et lille spark til mig og derefter med sin sans for betydningen af at holde sig gode venner med det smukke køn bøjer sig ærbødigt for de to ærede kvindelige medlemmer og roser dem, fordi de helt har holdt sig fri for sentimentalitet. Jeg tror nok, at den, der vil dømme objektivt, vil sige, at den efter min mening meget smukke tale, som det ærede medlem fru Lisbet Hindsgaul holdt, rummede lige så megen sentimentalitet som min. Det gør mig naturligvis ondt, at den højtærede minister mener, min tale var udtryk for — jeg ved ikke rigtig — et overmål af sentimentalitet. Bortset fra at det altså fik ministeren til at gøre et skrabud for de to kvindelige ærede ordførere, forstår jeg ikke, at den højtærede minister ikke kan lade være med den slags sure og usaglige bemærkninger overfor et rent sagligt indlæg fra min side; men det kan jo være ligegyldigt; det må den højtærede minister selv om.

Når den højtærede minister fandt grund til at belære mig om, at lovforslaget indeholdt en bestemmelse om, at adoptionsforholdet ikke kunne hæves, uden at forældrene var enige, må jeg dertil sige, at jeg gik ud fra, at den højtærede minister selv kender sit lovforslag, og at han også måtte gå ud fra, at vi andre, som dog ikke er rene analfabeter, også kender det lovforslag, ministeren har fremsat, og som vi skal behandle. Jeg fandt derfor ikke grund til at understrege, at forældrene skulle være enige; men udfra den forudsætning, at ministeren og alle var klar over, at for-

ældrene skal være enige, opstillede jeg den mulighed, at der kunne komme til at foreligge det i et ægteskab, at moderen elskede barnet — det døvstumme barn f. eks. — og hang stærkt ved det, medens faderen ville af med det, og at faderen, netop fordi der skulle være enighed, ville lægge et stærkt psykisk pres på moderen for at få hende til at give efter, og at dette derefter kunne afføde uenighed, ufred og kiv i ægteskabet med det resultat, enten at moderen bøjede sig, eller at ægteskabet blev ødelagt, fordi faderen, der ikke ville have barnet, blev tvunget til at beholde det. Det var det, jeg pegede på, og jeg må sige, at jeg gik ud fra, at den højtærede minister forstod forudsætningen for mit eksempel.

Om jeg har brugt ordet „kriterium“ rigtigt eller forkert, kan jeg ikke huske, for det var ikke efter manuskript jeg fremførte de pågældende bemærkninger, men hvis jeg skulle have brugt det forkert — ja, bevares, det kan ske for os alle, selv for den højtærede minister, at man kommer til at udtrykke sig lidt forkert; men jeg takker naturligvis for belæringen.

Løvrigt har jeg i min indledende tale sagt, at vi fra vor side indrømmer, at der foreligger et problem, der trænger til at løses, og at vi vil gå ind i en velvillig behandling. Samtidig gav jeg udtryk for mine betæneligheder ved visse bestemmelser, betæneligheder, som faldt fuldstændig sammen, ord til andet, med de betæneligheder, som de ærede ordførere fru Lisbet Hindsgaul og frk. Anna Westergaard gav udtryk for. Derfor synes jeg egentlig, det er lidt kedeligt, at den højtærede minister ikke kunne give mig den samme venlige kompliment, som han gav de to damer — men jeg skriver det altså på galanteriets konto.

Jeg skal ikke sige stort mere. Jeg er som sagt indforstået med at gå ind i en rent saglig behandling af spørgsmålet og håber, at det skal lykkes at nå til en løsning, der kan afhjælpe den mangel, der ganske givet findes i øjeblikket.

Lisbet Hindsgaul: Jeg fik ikke den opfattelse, at den højtærede justitsministers bemærkning om, at man havde malet fanden på væggen, og at der var tale om et